

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobkyně: N. T.
proti

žalované: Česká advokátní komora, IČO: 660 00 777
sídlem Národní třída 16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2019, č. j. 10.01-000677/19-002,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 21. 8. 2019 domáhala u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2019, č. j. 10.01-000677/19-002 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti žalobkyně ze dne 7. 7. 2019 o určení advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), neboť žalobkyně nesplnila podmínky dle § 18c odst. 4 a § 18c odst. 5 zákona o advokacii, s nimiž zákon spojuje vznik práva na určení advokáta.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí předeslala, že žalobkyně žádostí ze dne 7. 7. 2019, která byla žalované doručena dne 9. 7. 2019, požádala žalovanou o určení advokáta dle § 18c zákona o advokacii k zastoupení v řízení před Ústavním soudem proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2019, č. j. 9As 135/2019 – 33 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2019, č. j. 9A 150/2018 – 56 (dále též „žádost“).
3. V návaznosti na rekapitulaci zákonných východisek a zjištěných skutkových okolností žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uzavřela, že žalobkyně neprokázala své příjmové a majetkové poměry. Dle § 18c odst. 4 zákona o advokacii musí být k žádosti přiloženy doklady o výši příjmu žadatelky a společně s ní posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o majetkových poměrech. Žalobkyně v žádosti uvedla, že žije ve společné domácnosti se svojí matkou V. T., nicméně nesdělila ani nedoložila příjmy matky, jako osoby společně posuzované. Žalobkyní uvedená skutečnost, že vyživovací povinnost rodičů vůči ní zanikla ze zákona dovršením 26. roku žalobkyně, není podle žalované v této situaci relevantní.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná dále uvedla, že si z webových stránek Nejvyššího správního soudu opatřila rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2019, č. j. 9As 135/2019 – 33, z něhož zjistila, že byla zamítnuta kasační stížnost žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2019, č. j. 9A 150/2018 – 56. Důvodem pro zamítnutí kasační stížnosti byla skutečnost, že žalobkyně nedoložila svá tvrzení významná pro osvobození od soudních poplatků. Proto nemůže být úspěšná ústavní stížnost, kterou žalobkyně podala a v jejíž souvislosti žádá o určení advokáta. Jedná se tak o zjevně bezdůvodné uplatňování práva podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii.
5. Žalovaná dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že eviduje ve svém systému 22 žádostí žalobkyně o určení advokáta k poskytnutí právní služby, ač je tento institut práva zaměřen k zajištění jedné konkrétní právní služby v nezbytně nutném rozsahu a nikoliv k poskytování generální právní pomoci ve všech žalobkyní vedených sporech a řízeních. Dle názoru žalované jde ze strany žalobkyně o zneužívání práva na bezplatnou právní pomoc podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii.
6. Žalovaná shrnula, že žalobkyně nesplnila podmínky dle § 18c odst. 4 a § 18c odst. 5 zákona o advokacii, s nimiž zákon o advokacii spojuje vznik práva na určení advokáta k poskytnutí právní služby, a z toho důvodu nebylo žádosti žalobkyně vyhověno.

III. Obsah žaloby

7. Žalobkyně se jedním podáním domáhala jednak zrušení napadeného rozhodnutí žalobou určenou Městskému soudu v Praze (zde projednávaná věc) a jednak náhrady nemajetkové újmy ve výši 1 600 000 Kč z titulu ochrany osobnosti žalobou určenou Obvodnímu soudu pro Prahu 1 (věc projednávaná Obvodním soudem pro Prahu 1 v řízení sp. zn. 31C 110/2019).
8. V části I. 1 až I. 8 a části I. 13 až I. 15 žaloby žalobkyně pod *prvním žalobním bodem* vytkla žalované nesprávný úřední postup při vydání rozhodnutí ze dne 4. 2. 2019, č. j. 10.01-000012/19-004 (dále též „rozhodnutí ze dne 4. 2. 2019“), kterým nebylo vyhověno žádosti žalobkyně ze dne 20. 12. 2018 o určení advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18c zákona o advokacii (dále též „žádost ze dne 20. 12. 2018“). Uvedla, že lhůta pro vydání rozhodnutí ze dne 4. 2. 2019 uplynula dne 28. 1. 2019, žádost ze dne 20. 12. 2018 tak nebyla vyřízena v zákonné kogentní lhůtě podle ust. § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nesouhlasila s tím, že žalovaná ji vyzvala k doplnění čísla jednacího, neboť to je z veřejně přístupných databází zjiřitelné, což považuje za vadu řízení (hrubě nesprávný úřední postup), spatřuje v tom rozpor s § 6 odst. 2 a § 4 odst. 1 správního řádu. Dále uvedla, že rozhodnutí ze dne 4. 2. 2019 nabylo právní moci dne 19. 2. 2019 po vydání usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2019, sp. zn. IV. ÚS 4317/18. Namítla, že žalovaná nerespektuje § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, když rozhodnutí ze dne 4. 2. 2019 vydala doručením Ústavnímu soudu, čímž zabránila žalobkyni se s rozhodnutím ze dne 4. 2. 2019 seznámit a činit právní kroky k záchraně jejího zdraví a života. Uvedla, že důvodně pociťuje, že žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 4. 2. 2019 v předstihu již 5. 2. 2019, aby žalobkyně neměla ani sekundu časového prostoru pro vyhledání advokáta pro bono, aby neměla do dne 19. 2. 2019 ani tušení, že by případně mohla vyhledat advokáta, že by měla odstranit vady návrhu anebo žádat o prodloužení lhůty k odstranění vad jejího návrhu pod sp. zn. IV. ÚS 4317/18. Zdůraznila, že teprve dne 6. 2. 2019 odeslala žalovaná s použitím lsti rozhodnutí ze dne 4. 2. 2019 směrem k ní, a to až jeden den po dni vydání usnesení sp. zn. IV. ÚS 4317/18 ze dne 5. 2. 2019. Dále uvedla, že rozhodnutí ze dne 4. 2. 2019 je vědomým zneužitím práva osobou znalou práva (žalovanou), kdy Ústavnímu soudu nezbylo, že ústavní stížnost podanou žalobkyní coby osobou nemajetnou a jiné rasy odmítnout usnesením ze dne 5. 2. 2019, sp. zn. IV. ÚS 4317/18. Dále namítla, že rozhodnutím ze dne 4. 2. 2019 byla odňata svému zákonnému soudci, neboť tím, že žalovaná nerespektovala lhůtu pro vydání rozhodnutí, mezitím rozhodl Ústavní soud, který své rozhodnutí založil na nepravomocném rozhodnutí ze dne 4. 2. 2019. Podle jejího názoru se jedná o neobvykle agresivní druhotný zásah vůči vážně nemocné nemajetné žalobkyni jiné rasy, pokud bylo rozhodnutí ze dne 4. 2. 2019 v předstihu doručené nikoliv žalobkyni, ale Ústavnímu soudu v řízení sp. zn. IV. ÚS 4317/18. Dále namítla, že žalovaná narušuje nezávislost justice, kdy žaloba je podávána z důvodu výchovy žalované. Žalobkyně dále uvedla, že dne 12. 2. 2019 jí bylo doručeno rozhodnutí žalované, kterým žalovaná vyhověla její žádosti o určení advokáta ve věci zastupování před Ústavním soudem v řízení sp. zn. I. ÚS 3982/18. Ve světle této skutečnosti má žalobkyně rozhodnutí ze dne 4. 2. 2019, které jí bylo doručeno dne 19. 2. 2019, za nepředvídatelné a překvapivé.
9. V části I. 9 až I. 12 žaloby žalobkyně pod *druhým žalobním bodem* namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nerespektuje dřívější zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 284/2017-21

v právní věci o žalobě proti rozhodnutí Univerzity Karlovy ze dne 2. 1. 2017, č. j. UKRUK/11378/2016-3, z jehož odůvodnění citovala. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobkyně v tom, že žalovaná napadeným rozhodnutím žalobkyni klade k tíži „těžko překonatelné překážky“, zejména zdravotní stav, cestovní náklady k lékaři pražskou veřejnou dopravou, dluhy na lécích, léčivech, zdravotních pomůckách a veřejném zdravotním pojištění. Žalobkyně má za to, že v žádosti řádně předložila všechny zákonem vyžadované informace, upřesnila výši dluhu a splátek na veřejném zdravotním pojištění i výši výdajů na léky, přičemž tyto pravdivé údaje jsou dle jejího názoru kladeny k její tíži. Žalobkyně opakovaně uvedla, že její matka ji od doby, kdy ukončila magisterské studium, neživí, že je bez jakýchkoli příjmů, což bylo dle mínění žalobkyně prokázáno dne 5. 10. 2018, kdy bez zajištění základních životních podmínek žalobkyně umírala. Napadené rozhodnutí je podle názoru žalobkyně založeno na zjevné vědomé lži, kdy je všeobecně známo, že zákon o advokacii ani jiný právní předpis nenutí žalovanou, aby žalobkyni hrozila, že může žádat určení advokáta jednou za lidský život.

10. V části I. 16 až I. 17 žaloby žalobkyně pod *třetím žalobním bodem* poukázala na nezákonnost řízení a napadeného rozhodnutí, která podle ní spočívá ve vědomém snížení vážnosti, dobrého jména a osobní integrity žalobkyně. Napadené rozhodnutí je formulováno tak, aby Ústavní soud mylně nabyl dojmu, že žalobkyni byla opakovaně poskytnuta právní pomoc určením advokáta. Žalobkyně opětovně poukázala na svůj zdravotní stav, uvedla, že napadené rozhodnutí je motivováno pomstou žalované z důvodného strachu za odpovědnost za způsobené škody ve vleklém právním sporu vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 284/2018. Žalobkyni byl žalovanou advokát určen pouze v 5 věcech, 4 advokáti Ústavnímu soudu sdělili, že uposlechli pokyn žalované, aby odmítli právní služby.
11. V části I. 18 až I. 19 a částech II. a III. žaloby pak žalobkyně soustředila svou argumentaci týkající se jí tvrzeného nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 600 000 Kč z titulu ochrany osobnosti, kterou projednávána Obvodní soud pro Prahu 1 v řízení sp. zn. 31C 110/2019. Uvedla, že napadeným rozhodnutím došlo ze strany žalované k úmyslnému způsobení újmy žalobkyni a k zásahu do jejího práva na ochranu osobnosti. Žalovaná se vůči žalobkyni měla dopustit hrubých urážek, vyvolala v poškozené žalobkyni zoufalství a obavy „ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví“. Žalobkyně následně vylíčila příčinnou souvislost mezi zásahem do práva na ochranu osobnosti a vznikem újmy a vyčíslila konkrétní částku náhrady újmy, která jí vznikla. Opětovně zdůraznila svůj vážný zdravotní stav, poukázala na svou nemajetnost, jinou rasu a nikdy nekončící boj o holý život.

IV. Vyjádření žalované

12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. Připomněla, že žádosti žalobkyně o určení advokáta nebylo vyhověno ze třech důvodů. Jednak žalobkyně neprokázala řádně své příjmové a majetkové poměry ve smyslu § 18c odst. 4 zákona o advokacii, jednak žádost žalobkyně byla zjevně bezdůvodným uplatňováním práva dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii a jednak ze strany žalobkyně šlo o zneužívání práva na bezplatnou právní pomoc dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii. Žaloba na zrušení rozhodnutí správního orgánu nemůže být důvodná, pokud ob stojí alespoň jeden z více důvodů, na kterých je rozhodnutí vybudováno. Žalovaná má za to, že ob stojí všechny důvody, na kterých je výrok napadeného rozhodnutí vybudován.

14. K otázce neprokázání příjmových a majetkových poměrů žalovaná uvedla, že není relevantní názor žalobkyně, že v jejím věku nemá matka vůči ní vyživovací povinnost, neboť ta zanikla dovršením věku 26 let žalobkyně. Ani případný zánik vyživovací povinnosti není hlediskem, na kterém stojí posouzení žádosti o určení advokáta k poskytnutí právní služby. Takovým zákonným kritériem je pouze skutečnost, jaké jsou osobní, majetkové a příjmové poměry žadatelky a – pokud s ní taková osoba ve společné domácnosti žije – i osoby s ní žijící ve společné domácnosti. Jedná se o zákonnou úpravu, nikoli o požadavek žalované.
15. Ke kritériu zjevně bezdůvodného uplatňování práva žalovaná poznamenala, že žalobkyně žádala určení advokáta pro řízení před Ústavním soudem proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2019, č. j. 9As 135/2019-33, kterým byla zamítnuta její kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2019, č. j. 9A 150/2018 – 56 z důvodu neprokázání osobních, majetkových a příjmových poměrů významných pro osvobození od soudních poplatků. Za této situace, kdy rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kasačního vychází z nesplnění procesních podmínek řízení a kdy nešlo o věcné rozhodnutí o předmětu řízení, je třeba na případnou ústavní stížnost hledět jako na zjevně bezdůvodné uplatňování práva ze strany žalobkyně.
16. K otázce zneužívání práva na bezplatnou právní pomoc žalovaná uvedla, že určený advokát není advokátem univerzálním, pro všechny případy, není tzv. „rodinným advokátem“, který by měl za žadatelku řešit všechny situace, které chce žalobkyně řešit cestou soudní. Dále poznamenala, že lidé (i vědci) ve věku žalobkyně již pracují, bádají atp. tak, aby v případě potřeby mohli ze svého příjmu hradit soudní poplatky, popř. si zvolit advokáta pro své případné zastupování. Pokud si zvyšují dalším studiem svojí kvalifikaci, činí tak nikoli prezenční formou studia.

V. Jednání

17. Jelikož žalobkyně nesouhlasila, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání, soud nařídil ústní jednání na 12. října 2022.
18. Podáním ze dne 20. 9. 2022 (viz č. 1. 122 soudního spisu) žalobkyně bez uvedení důvodu požádala o zrušení jednání nařízeného na 12. 10. 2022.
19. Návrhem na určení lhůty k provedení procesního úkonu ze dne 20. 9. 2022 (viz č. 1. 155 a násl. soudního spisu) žalobkyně současně žádala určit lhůtu mj. k vydání meritorního rozhodnutí ve věci (dále jen „návrh na určení lhůty“).
20. Ve světle závěrů vyslovených v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. Aprk 4/2022 – 261, jež bylo vydáno v obdobné věci a s nímž byla žalobkyně z pozice navrhovatelky seznámena, nebyl soud za této situace povinen rušit jednání, na němž byl připraven o věci rozhodnout a které bylo nařízeno ve lhůtě kratší 30 dnů od doručení návrhu na určení lhůty, a předkládat návrh žalobkyně na určení lhůty k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení č. j. Aprk 4/2022 – 261 uzavřel, že „s ohledem na skutečnost, že v souzené věci bylo již nařízeno jednání na 25. 8. 2022, tj. ve lhůtě kratší 30 dnů od doručení návrhu na určení lhůty, na kterém byl soud připraven o věci rozhodnout, nepostupoval správně, jestliže nařízené jednání zrušil. Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (shodně též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6.

2014, č. j. Aprk 31/2014 – 237). S ohledem na tyto skutečnosti měl městský soud v zájmu procesní ekonomie rozhodnout ve věci na již nařízeném jednání dne 25. 8. 2022 a neprodlužovat soudní řízení zrušením nařízeného jednání a předložením soudního spisu.“

21. Podle § 50 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) z důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.
22. Podle § 49 odst. 3 s. ř. s. neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50.
23. V případech, kdy účastník bez uvedení důvodu žádá soud, aby již nařízené jednání zrušil, není věcí soudu, aby o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; je věcí účastníka, aby se sám a zavlčas o osudu své žádosti přesvědčil a stanovisku soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne (srov. obdobně nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 68/97 nebo III. ÚS 3736/11).
24. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v žádosti ze dne 20. 9. 2022 neuvedla žádný důvod, pro který by bylo nezbytné nařízené jednání zrušit a ani městský soud žádný takový důvod neshledal, postupoval soud dle § 49 odst. 3 s. ř. s. a věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti řádně předvolané žalobkyně, která se k jednání nařízenému na 12. 10. 2022 bez omluvy nedostavila.
25. Při jednání konaném dne 12. 10. 2022 žalovaná setrvala na svém procesním stanovisku. Poznamenala, že ve věci náhrady nemajetkové újmy projednávané Obvodním soudem pro Prahu 1 pod sp. zn. 31C 110/2019 soud prozatím nevydal meritorní rozhodnutí, neboť v řízení dosud řeší procesní záležitosti. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření k podané žalobě a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
26. Návrhy na provedení důkazů označené žalobkyní v žalobě městský soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť se v rozsahu relevantním pro projednání věci jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází a jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
29. Žalobkyně podala u žalované žádost o právní službu pro fyzickou osobu podle § 18c zákona o advokacii, datovanou 7. 7. 2019. Vyplněné údaje v žádosti obsahovaly mj. identifikaci žalobkyně jako žadatelky a údaje o jejích rodinných poměrech. Žalobkyně uvedla, že žije ve společné domácnosti čítající 2 osoby, a to se svou matkou V. T. K údajům týkajícím se věci

žalobkyně vyplnila, že žádá o určení advokáta pro řízení před Ústavním soudem proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2019, č. j. 9As 135/2019 – 33 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2019, č. j. 9A 150/2018 – 56. K žádosti nebyl přiložen žádný doklad, kterým by žalobkyně prokazovala příjmové poměry své matky coby osoby společně posuzované (žalobkyně je ani netvrdila).

30. Žalovaná o žádosti žalobkyně rozhodla dne 5. 8. 2019 pod č. j. 10.01-000677/19-002, tak, že advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18c zákona o advokacii žalobkyni neurčila z důvodu, že žalobkyně řádně neprokázala své příjmové a majetkové poměry, když nesdělila a nedoložila příjmy matky coby osoby s ní žijící ve společné domácnosti a společně posuzované, a dále z důvodů, že se jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování práva a o zneužívání práva na bezplatnou právní pomoc. Žalobkyně tak nesplnila podmínky dle § 18c odst. 4 a § 18c odst. 5 zákona o advokacii, s nimiž zákon spojuje vznik práva na určení advokáta.
31. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručováno prostřednictvím doručujícího orgánu. Podle údaje na doručence byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 7. 8. 2019 na adrese žalobkyně X. Protože v úložní desetidenní lhůtě si žalobkyně zásilku nevyzvedla, byla zásilka vložena do její poštovní schránky dne 20. 8. 2019.
32. Soud se nejprve věnoval námitce žalobkyně vznesené pod druhým žalobním bodem, kterou žalobkyně zpochybňovala přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
33. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
34. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
35. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.
36. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze

dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází rovněž z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

37. Městský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci žádná z výše naznačených skutečností, která by vedla k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nenastala. Soud ověřil, že žalovaná v napadeném rozhodnutí prezentovala své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení a dostala v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaná neshledala podmínky pro určení advokáta žalobkyni k bezplatnému poskytnutí právní služby naplněnými, jakož i úvahy, jimiž byla při posouzení jednotlivých zákonných hledisek ve svých závěrech vedena. Z ničeho naopak nevyplývá, že by se žalovaná ve skutečnosti obsahem žádostí řádně nezabývala. Napadené rozhodnutí tak v daném směru není zatíženo vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost, resp. které by bránily jeho věcnému přezkumu ze strany soudu, neboť je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaná vyšla a jak jej právně posoudila. Pokud žalobkyně poukazovala na to, že žalovaná nerespektovala dřívější zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 284/2017-21 v právní věci o žalobě proti rozhodnutí Univerzity Karlovy ze dne 2. 1. 2017, č. j. UKRUK/11378/2016-3, pak tento s projednávanou věcí nijak nesouvisí. Není proto žádným pochybením žalované, pokud jej v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezmiňuje a při posouzení věci z něj nijak nevychází. Druhý žalobní bod proto soud neshledal důvodným.
38. Námitkami shrnutými pod prvním žalobním bodem, kterými žalobkyně vytýkala žalované nesprávný úřední postup při vydání rozhodnutí ze dne 4. 2. 2019, č. j. 10.01-000012/19-004, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobkyně ze dne 20. 12. 2018 o určení advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18c zákona o advokacii, se soud blíže nezabýval, neboť se dle jejich obsahu ani v obecných parametrech netýkají přezkumu napadeného rozhodnutí, nýbrž výlučně rozhodnutí ze dne 4. 2. 2019. Z úřední činnosti je městskému soudu známo, že rozhodnutí žalované ze dne 4. 2. 2019, č. j. 10.01-000012/19-004, je předmětem přezkumu v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 6A 61/2019, kde žalobkyně předeštlá obsahově totožné námitky, jako uvedla v projednávané věci pod prvním žalobním bodem.
39. Městský soud se rovněž nemohl zabývat argumentací žalobkyně soustředěné v části I. 18 až I. 19 a částech II. a III. žaloby, neboť tato se obsahově týká žalobkyní tvrzeného nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 600 000 Kč z titulu ochrany osobnosti, kterou projednává Obvodní soud pro Prahu 1 v řízení sp. zn. 31C 110/2019.
40. Soud následně přistoupil k posouzení třetího žalobního bodu, kde žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí.
41. Soud vyšel z následující právní úpravy.

42. Podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii „[t]jen, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí a) právní porady podle § 18a nebo b) právní služby podle § 18c.“
43. Podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii „[ž]adatel, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby. V téže věci může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19, nebo nastane-li situace uvedená v § 20 odst. 2.“
44. Podle § 18c odst. 2 zákona o advokacii „[ž]ádost o určení advokáta k poskytnutí právní služby lze podat pouze na formuláři. Žádost kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem obsahuje a) popis věci, v níž by měla být právní služba poskytována, a b) prohlášení žadatele, že jej ve věci, v níž je právní služba žádána, nezastupuje jiný advokát nebo osoba podle § 2 odst. 2 písm. a).“
45. Podle § 18c odst. 3 zákona o advokacii „[n]ejde-li o poskytnutí právní služby na náklady státu podle § 23 odst. 3, je žadatel povinen v žádosti podle odstavce 2 doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů.“
46. Podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii „[k] žádosti musí být přiloženy doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o jeho majetkových poměrech. Podrobnosti náležitostí žádosti včetně vzoru jejího formuláře a způsob prokazování příjmových a majetkových poměrů žadatele, jakož i rozsah údajů, které je žadatel povinen Komoře sdělit, stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou.“
47. Podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii „[k]omora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.“
48. Městský soud připomíná, že žalovaná v daném případě jedná jako správní orgán, neboť autoritativně rozhoduje o právech žadatele, a je povinna o žádosti vydat rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2009, č. j. 7 As 47/2009 - 16).
49. Podmínky pro určení advokáta dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii ve spojení s § 18c zákona o advokacii musí být splněny kumulativně. V každém takovém řízení je pak žalobkyně povinna osvědčit splnění zákonných podmínek, nemůže tak odkazovat na řízení jiná, či skutečnosti, které by měly být známé žalované z její úřední činnosti. Každá žádost tak vyvolá správní řízení, v jehož průběhu žadatel musí splnění zákonných podmínek osvědčit, i když tyto skutečnosti mohl osvědčovat již v minulosti.
50. Shora citovaná ustanovení stanovují několik podmínek, které musí žadatel splňovat, aby mu žalovaná určila advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby a to, že žadatel nesmí splňovat podmínky pro ustanovení advokáta podle zvláštních právních předpisů, tedy splňovat podmínky pro ustanovení advokáta soudem (§ 18 odst. 2 zákona o advokacii); nemůže si zajistit poskytnutí právních služeb jinak (§ 18 odst. 2 zákona o advokacii); odůvodňují to jeho příjmové a majetkové poměry (§ 18c zákona o advokacii); v předmětné věci není

zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a) (§ 18c zákona o advokacii); více advokátů mu odmítlo poskytnout právní služby (§ 18c zákona o advokacii); o určení si požádal včas (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, čj. 9 As 245/2016 - 31).

51. Jak potvrzuje ve své ustálené rozhodovací praxi Nejvyšší správní soud, zákonná úprava určení advokáta dle § 18 zákona o advokacii je přitom nastavena tak, že primárně má být právní zastoupení zajištěno na základě plné moci, teprve pokud to z nějakého důvodu není možné, měl by být advokát ustanoven soudem, a až jako poslední možnost zbývá určení žalovanou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2021, čj. 9 As 121/2021 - 33, či ze dne 11. 9. 2008, čj. 6 Ads 19/2008 - 103, č. 2179/2011 Sb. NSS).
52. Předně je třeba odmítnout ty žalobní námitky, v nichž se žalobkyně omezila na obecné tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, protiústavnosti, diskriminaci, zneužití pravomoci osobou znalou práva, zlou vírou žalované a dalších vadách napadeného rozhodnutí, jakož i na obecné tvrzení o nesprávnosti úředního postupu, nezákonné nečinnosti a nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí, neboť náležitě nerozvinula relevantní skutková tvrzení, z nichž by bylo zřejmé, v čem mají tyto vady žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, spočívat. Jak vyložil rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58: *„Ličení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“*
53. Soud v této souvislosti považuje za důležité připomenout, že soudní přezkum správních rozhodnutí se v souladu s dispoziční zásadou odehrává v mezích určité a přesně stanovených a tyto meze náleží stanovit žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“, tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám. To by popíralo smysl institutu žalobního bodu. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů. Tato konkretizace je pak důležitá nejen pro soud, ale i pro žalovaného jako druhou stranu sporu. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004-49). Jestliže tedy žalobkyně velmi obecně namítala výše uvedené vady napadeného rozhodnutí a zároveň nevylicila konkrétní skutkové děje, postupy či úvahy správního orgánu, které by měly nasvědčovat předmětným pochybením, nevymezila reálný a alespoň minimální prostor, v rámci něhož by soud mohl takovou námitku jakkoli přezkoumat.
54. K procesnímu postupu žalované a k otázce dodržení lhůt při vyřizování žádosti žalobkyně o určení advokáta, soud uvádí, že lhůta pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 18c odst. 5 zákona o advokacii („bez zbytečného odkladu“) je lhůtou procesní, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. K tomu soud odkazuje na ustálenou judikaturu,

kdy např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33 uvádí, že: „nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Uvedená lhůta je zcela jednoznačně lhůtou toliko pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení.“

55. V posuzované věci soud podle obsahu správního spisu ověřil, že žalovaná vydala napadené rozhodnutí „bez zbytečného odkladu“, když žádost o určení advokáta byla žalované doručena dne 9. 7. 2019 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 5. 8. 2019.
56. Rozhodnutí žalované o neurčení advokáta k poskytnutí právní služby stojí v daném případě na třech bodech: (i) žalobkyně jako žadatelka řádně neprokázala své příjmové a majetkové poměry, neboť nesdělila a nedoložila příjmy své matky, kterou sama v žádosti označila za osobu s ní žijící ve společné domácnosti, (ii) žádost žalobkyně o určení advokáta je zjevně bezdůvodným uplatňováním práva a (iii) žádost žalobkyně o poptávanou právní službu je zneužitím práva na bezplatnou právní pomoc. Obstojí-li během soudního přezkumu alespoň jeden z důvodů, kterým žalovaná zdůvodnila napadené rozhodnutí, není soud oprávněn napadené rozhodnutí zrušit.
57. V prvním bodě žalobkyně jako žadatelka řádně neprokázala své příjmové a majetkové poměry. Žalobkyně ve formulářové žádosti o určení advokáta v části II (Rodinné poměry žadatele) uvedla „Počet osob v domácnosti: 2“; ke vztahu osob v domácnosti k žadateli pak uvedla „V. T. – maminka“.
58. Podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii k žádosti musí být přiloženy doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti. Žalobkyně příjem své matky coby společně posuzované osoby sdílející s žalobkyní společnou domácnost blíže nespecifikovala ani nedoložila. Prokázat přitom měla období šesti měsíců předcházejících podání žádosti podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii. Tato povinnost je stanovena zákonem o advokacii, a pokud žalovaná na jejím splnění trvala, jednala v souladu s tímto zákonem. Povinnost tvrdit a doložit příjmové poměry žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i splnění dalších podmínek, které zákon stanoví pro určení advokáta žalovanou, je jednoznačně na žadateli. Pokud svou povinnost nesplní, např. proto, že finanční poměry své či společně s ním posuzovaných osob netvrdí určitě a konkrétně či svá tvrzení nepodloží potřebnými důkazy, nelze tuto skutečnost klást k tíži žalované.
59. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí soud nezjistil, že by vůči žalobkyni žalovaná uplatňovala jakoukoliv diskriminaci z jakýchkoliv důvodů nebo že by ji jakkoli urážela. Pokud žalobkyně uváděla, že žalovaná jí klade k tíži překážky související s jejím zdravotním stavem, pak nic takového z průběhu správního řízení ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne. Pokud žalobkyně poukazovala na jiný svůj spor vedený u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 284/2018, pak tento s projednávanou věcí nijak nesouvisí, žalovaná jej v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezmiňuje a zjevně z něj nijak nevychází, proto jeho hodnocení pro posouzení věci samé není relevantní.

60. Ve druhém bodě žalovaná uzavřela, že žádost žalobkyně o určení advokáta je zjevně bezdůvodným uplatňováním práva. Jak soud shrnul výše, podanou žádostí žalobkyně usilovala o určení advokáta dle § 18c zákona o advokacii k zastoupení v řízení před Ústavním soudem proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2019, č. j. 9As 135/2019 – 33 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2019, č. j. 9A 150/2018 – 56.
61. Městskému soudu je z úřední činnosti známo, že usnesením ze dne 2. 4. 2019, č. j. 9A 150/2018 – 56, nebylo žalobkyni přiznáno osvobození od soudních poplatků; kasační stížnost žalobkyně proti citovanému usnesení byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2019, č. j. 9As 135/2019 – 33, zamítnuta. Přestože posouzení přípustnosti a úspěšnosti ústavní stížnosti je zásadně věcí Ústavního soudu, nelze odhlédnout od závěrů formulovaných Ústavním soudem k otázce přezkumu rozhodnutí, týkajících se osvobození, resp. neosvobození od soudních poplatků. Ústavní soud totiž opakovaně uvádí, že samotný spor o osvobození od soudních poplatků, i když se jeho výsledek může dotknout některého z účastníků řízení, nedosahuje intenzity opodstatňující porušení základních práv a svobod. Rozhodnutí o tom, zda byly splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, tak spadá zásadně do sféry obecných soudů a Ústavnímu soudu nepřisluší přehodnocovat jejich závěry (srov. např. usnesení ze dne 17. 8. 2000, sp. zn. IV. ÚS 271/2000 (U 28/19 SbNU 275)). Městský soud proto neshledal nic nezákonného na tom, když žalovaná v daném případě vycházela ze závěrů Ústavního soudu k otázce „zjevné neopodstatněnosti“ ústavní stížnosti v případech přezkumu rozhodnutí, týkajících se osvobození, resp. neosvobození od soudních poplatků, z nichž dovodila závěr o zjevně bezdůvodném uplatňování práva ve smyslu §18c odst. 5 zákona o advokacii.
62. V posledním třetím bodě žalovaná uvedla, že se jedná ze strany žalobkyně o zneužití práva na bezplatnou právní pomoc. Žalobkyně je opakovanou žadatelkou o určení advokáta, žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí evidovala 22 podaných žádostí. Jde tak o typický případ nadužívání institutu určení advokáta. V případě, kdy žalobkyně opakovaně u žalované podává žádosti o určení advokáta, jejichž počet se pohybuje v řádu desítek podání, je třeba na chování žalobkyně nazírat jako na jednání litigiozní (k tomu např. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 480/06, ve kterém Ústavní soud dospěl k závěru, že jednání stěžovatele je litigiozní (sudičské), když stěžovatel Ústavnímu soudu podal 47 návrhů ve věcech nejrůznějšího druhu, z nichž 40 bylo odmítnuto pro nedostatek zákonných náležitostí, pro neoprávněnost navrhovatele, nebo zjevnou neopodstatněnost). Podle názoru městského soudu na tom nic nemění ani skutečnost, že městskému soudu není ze správního spisu ani z vyjádření žalované zřejmé, jakému konkrétnímu množství z žalobkyní podaných žádostí o určení advokáta nebylo či bylo vyhověno. Městský soud má za to, že se jedná o zcela nadstandardní počet žádostí, jež svědčí o zjevném zneužívání tohoto institutu ze strany žalobkyně.
63. K námitkám žalobkyně, že napadené rozhodnutí bylo formulováno tak, „aby Ústavní soud mylně nabyl dojmu, že žalobkyni byla opakovaně poskytnuta právní pomoc určením advokáta již v 19 případech“ soud poznamenává, že žádnou formulaci, která by mohla vzbuzovat žalobkyni předestřený dojem, v napadeném rozhodnutí nenalezl. Žalovaná nepochybila, když předmětnou žádost v daném případě zhodnotila v kontextu dalšího chování žalobkyně (podání velkého množství žádostí o určení advokáta podle § 18c zákona o advokacii) jako zneužití práva na bezplatnou právní pomoc.
64. Institut určení advokáta podle § 18c zákona o advokacii neslouží k paušálnímu pokrytí potřeby právních služeb na veškeré myslitelné spory a řízení, které žadatel míní vést. Takový

výklad institutu by znamenal, že by de facto spočíval v poskytování generální právní pomoci ve všech žadatelem vedených sporech a řízeních. To ale jeho účelem není, neboť slouží k zajištění konkrétní právní služby v individuálním případě a nezbytném rozsahu. Soud proto vyhodnotil, že procesní aktivita žalobkyně se jeví spíše jako neuvážené nadužívání institutu určení advokáta. Dospěl proto k závěru, že v daném případě je dán zákonný důvod pro nevyhovění žádosti ve smyslu §18c odst. 5 zákona o advokacii, jak uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí.

65. Městský soud tedy v daném případě dospěl k závěru, že úvahy žalované jsou dostatečné, logické a mají oporu v konkrétních zjištěných a náležitě popsanych údajích. Městský soud tak má za to, že žalovaná se dostatečným způsobem vypořádala s obsahem žalobkyní podané žádosti o určení advokáta, posoudila naplnění zákonných podmínek, které musí žadatel splňovat, aby mu byl advokát k poskytnutí bezplatné právní služby určen a své úvahy náležitě zdůvodnila.

VII. Závěr a náklady řízení

66. Na základě shora uvedených skutečností proto Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
67. Výrok o nákladech řízení je dán § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému správnímu orgánu, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. října 2022

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu